

paa den Maade, som det i det Væsentlige maa erkjendes at have været Tilfældet med dette Lovudkast. Jeg siger: i det Væsentlige; thi der er maasse enkelte Bestemmelser, som man af dette Hensyn kunde ønske lidt Forandring i; dog derved skal jeg i Dag ikke opholde mig.

Fremdeles vil jeg fremhæve ved Lovforslaget, at det, ligesom det har søgt at nærme den militære og civile Lovgivning til hinanden og at sammenfælde Hæren og Flaaden, har stræbt i selve Krigsstanden, saavidt det kunde lade sig gjøre, at fjerne i det Mindste en Del af de Stranker og den Adskillelse, der ogsaa i selve Straffene tidligere var mellem Befalingsmænd og Menige og mellem de forskjellige Klasser af Befalingsmænd indbyrdes. Jeg sigter derved navnlig til, at Degradation, som tidligere var en særlig Straf for Underofficerer, er bleven affattet, og at i Stedet derfor en fælles Straf: Bestillingsfortabelse, er bleven indført. Jeg tror, at denne Bestemmelse og den Tændents, som derigjennem aabenbarer sig, og som stemmer saa godt med den Aand, der i Duvrigt gaar igjennem vor nye Hærelov, vil møde stor Anerkjendelse.

Lovforslaget er fremdeles affattet saaledes, og det er Noget, som jeg fra mit Standpunkt lægger megen Vægt paa, at det paa ingen Maade foregriber det saare vigtige Spørgsmaal, der naturligtvis nærmest hører hjemme i en Lov om den militære Rettergang, nemlig om det militære Værnething, hvorledes det bør indskrænkes og begrænses. Vrede Medlemmer ville vide, at for Diebliffet er det Tilfældet, i alt Fald udenfor Kjøbenhavn, at det militære Værnething omfatter alle en Militærperson's Sager, at altsaa enhver Sag, der opstaar mod Militære i Tjenesten, skal behandles ved det militære Værnething, hvad enten den er af borgerlig eller af kriminel Natur. Nu er der ingen Tvivl om — det er Noget, som saa at sige overalt i Verden er antaget — at borgerlige Sager bør ikke længere behandles ved det militære Værnething, men at de bør fortære under Vedkommendes almindelige borgerlige Værnething. Men der er derimod Tvivl med Hensyn til Forbrydelse. Hvad Forbrydelse angaar, er

den Anstuelse i de senere Aar kommen frem, baade i Udlandet og her, og her navnlig gjennem en Mand, der tidligere har indtaget en betydningsfuld Plads her i Thinget (Scher-ning), at Militære kun burde behandles ved det militære Værnething for virkelig militære Forbrydelse, altsaa, som nys bemærket, for saadanne Forbrydelse, der begaas i eller imod den militære Tjeneste, hvortil andre Forbrydelse, altsaa de almindelig borgerlige, ogsaa bør behandles ved det almindelige borgerlige Værnething. En saadan Anstuelse, der staar i Strid med, hvad man tidligere har anset for rigtigt, er som sagt fremkommen i de senere Aar paa forskjellig Maade, og jeg anser det for en Fordel ved dette Lovforslag, hvad ikke gjælder om det Lovforslag, som forelæa i Landsstinget ifjor, at det paa ingen Maade foregriber dette Spørgsmaals Afgjørelse. Saaledes som Lovforslaget er affattet, kan Loven om den militære Rettergang faae enten det ene eller det andet Indhold, uafhængigt af dette Lovforslag, og det har man jo ikke Grund til Andet end at glæde sig over.

Et andet Spørgsmaal, som ligeledes i den nyere Tid er opstaaet, er det desto værre mindre klart, om Lovforslaget besvarer saa tilfredsstillende, og det er Spørgsmaalet om Retsskyndiges, altsaa om Auditørens Nødvendighed ved Krigsretterne. Det er nemlig saaledes, hvad Flaaden angaar, utvivlsomt, at det meget hyppig vil hænde, at et Skib er ude paa Togt, men her er aldrig Auditor tilstede, og hvad Hæren angaar, da er der Lande — det gjælder f. Ex. om Frankrig — i hvilke man ikke har Retsskyndige til at besørge Retsspleien, men hvor Hæren selv maa levere det hele til den militære Rettergang fornødne Personale. Der er Mange, der anse en saadan Ordning for i og for sig at være ønskelig. Da der kun er 8 Auditører i det Hele i Hæren, kan det jo ikke falde noget fornuftigt Menneske ind at ønske en saadan Ordning for Besparelsens Skyld; men naar der har høvet sig Koster herfor, er det ffet, fordi man har ment, at den militære Disciplin vilde blive bedre, og kraftigere hævdet ved militære Personer, blive hævdet bedre, end Tilfældet vilde være ved Auditører, der jo som blot civile Retsskyndige ville